

ISSN 0027-8084
UDK 808.61./.62

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК САНУ

НАШ ЈЕЗИК

XXXVIII/1–4

БЕОГРАД
2007

БОГДАН Л. ДАБИЋ
(1935–2007)

Припала ми је тешка дужност да се данас опростим од професора др Богдана Л. Дабића у име Института за српски језик Српске академије наука и уметности, институције у којој је он завршио свој радни вијек, али и да се опростим у име његових студената јер сам ја стицајем сретних околности био један од његових студената на Филозофском факултету у Сарајеву, а био ми је и члан Комисије за одбрану докторске дисертације.

Богдан Л. Дабић је рођен у Бискупићима код Високог 1935. године у бројној породици угледног домаћина Лазара Дабића. Гимназију је завршио у Високом, а студије српскохрватског језика и југословенских књижевности на Филозофском факултету у Сарајеву. Запослио се у височкој гимназији, гдје је радио три године, а потом је прешао на Радио Сарајево, гдје је радио као лектор за српскохрватски језик (1963–1966). Ванредно је завршио и студије руског језика и књижевности на Филозофском факултету у Сарајеву. Као талентован и успјешан студент једне и друге студијске групе Богдан Л. Дабић је запажен међу својим професорима. Зато је већ као студент упућиван у друге славистичке центре. У току основних студија провео је један семестар у Пољској. По завршетку студија повјеравана му је дужност лектора предавача српскохрватског језика на страним универзитетима: Букурешт (Румунија), Карлов универзитет у Прагу (Чехословачка) (1966–1970). Те боравке Богдан је користио за своје стручно усавршавање. Такође, више пута је одлазио у иностранство на студијске боравке. У међувремену изабран је за асистента за упоредну граматику словенских језика и старословенски језик на Филозофском факултету у Сарајеву (1970). Школску 1974/75. годину он је провео у Москви на студијском боравку на Универзитету Ломоносов, гдје је припремао своју докторску дисертацију. У Москви је упознао и Наталију Минајеву, која ће убрзо постати његова супруга. С њоме је у Сарајеву стекао три кћери.

На Филозофском факултету у Сарајеву Богдан је одбранио докторску дисертацију под насловом *европеизми у словенским језицима*. На истом факултету је прошао сва наставна звања од доцента до редовног професора. Грађански рат у БиХ затекао је професора Дабића

на мјесту гостујућег професора у Инсбруку, у Аустрији. Његова породица је остала дуго у Сарајеву, да би на крају изашла и прикључила се њему у Аустрији. По завршетку ратних сукоба проф. Дабић није могао радити у Аустрији и стигао је у Београд. Ускоро му се прикључила и супруга Наталија, а кћерке су остале на студијама у Аустрији. Проф. Дабић је примљен у Институт за српски језик САНУ (1988), у одјељење за српскословенски језик, које је патило од недостатка стручњака његовог профила. Једну школску годину он је предавао упоредну граматику словенских језика на Филозофском факултету у Нишу, а више година је био гостујући професор за предмете старословенски језик и упоредну граматику словенских језика на Филозофском факултету у Бањој Луци.

У своме београдском животу професор Богдан Л. Дабић се укључио у активности из своје струке. Са рефератима је учествовао на више научних скупова. Такође, објављивао је радове у више стручних часописа, али је писао и за црквене часописе. Као и у Сарајеву, професор Дабић је увијек био спреман да своје, за данашње вријеме, велико и богато знање из науке о српском језику и шире — из славистике, стави на услугу свим колегама, посебно млађим. И увијек је он то чинио ненаметљиво, без става надмоћности, отвореног срца, са додатком оног његовог специфичног здравог хумора. Радови професора Дабића остали су у стручним публикацијама широм некадашње Југославије, његов раскошан таленат и знање у области славистике остају у генерацијама његових студената и сарадника, а његов бриљантни дух живи међу његовим колегама и познаницима; многа његова духовита запажања се препричавају.

Професор Богдан Л. Дабић је свуда стицао пријатеље и поштоваоце, мало је људи, ако их уопште има, с којим није говорио, а мало кога нису илијенили његова племенитост и таленат. Свим његовим колегама и пријатељима и иним познато је добро да професор Дабић никада није био спреман само једно, а то је: он није био спреман да подреди интересе струке и интересе свога народа својим личним интересима.

Мени је познато и то да је Богдан на инсистирање свога брата Здравка да заједно граде кућу увијек одговарао исто: Ако хоћеш са мном да градиш, то мора бити у Србији. И тако је било. Ето, пошто свакоме дође судњи дан — Богдан ће почивати у Србији, гдје је и желио. Нама остаје његово дјело и успомена на необично племенитог човјека. Породици Богдановој остаје за утјеху сазнање да је имала тако доброг, честитог, племенитог оца, мужа, брата ... човјека кога су сви вољели и цијенили.

Нека му је вјечна слава и хвала.

Срејко Танасић